

Οὗτοι δ' ὦν ὀφρῶσιν ἀνευ καλοῦ (α) ἄλλοι ἐπ' ἄλλαι
Οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδὴν δυσάρεστον ἔχοντες
Οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμῳ
Ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα
Σπεύδοντες μάλα πάνπαρ ἐναντία τῶν δε γενέ-
σθαι (β).
Ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε (γ) κελαινεπὲς (δ) ἀρχικέ-
ραυτε (ε)
Ἀνθρώπους γύσασθαι ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς (ς)
Ἡρὸς πάτερ σκέδασον ψυχῆς ἀπο, δός δέ κυρῆσαι
Γνώμης (ζ), ἥ πίσυρος αὐτὸ δίκης μετὰ πάντα κυ-
βεργᾶς (η)
Ὅφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεθά σε τιμῇ (θ)

τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν, τὸ ὁμολογούμενως τῇ φύσει ζῆν, οὗ τέλος ἐστὶ τὸ εὐδαιμονεῖν. Πρὸλ. Στοδ. ἠθικ. ἐκλογ. καὶ κλήμεν. Ἀλεξαν. Στρωμ. Β. στίχ. 713. μετὰ Παύλ. πρὸς Τιμόθ. Β'. 6, 11.

(α) Οὕτως ὁ Παῦλος συμβουλεύει τῷ Τιμῳ « εὐ δὲ λέλειπται ἡ πρός σε... Ταῦτα λέλειπται καὶ παρακᾶλει καὶ ἐλαττω μετὰ πάσης ἐπιταγῆς » μηδεὶς σου περιφρονεῖτω. Πρὸλ. πρὸς Τίτ. 2, 1, 1.

(β) Παύλ. πρὸς Ἑβρ. 4, 18, 19. Ἐσκοπιζόμενοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἀγνοίαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς διὰ τὴν κήρυξιν τῆς καρδίας αὐτῶν οἷτις ἀπηλλαγότες ἐαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελείᾳ εἰς ἐργασίαν ἀκαθαρσίας πάσης ἐν πλεονεξίᾳ. — Παύλ. πρὸς Φιλιππισ. 3, 19.

Ὡς τὸ τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονῶντες. — Τοῦ φιλοσόφου αἱ τορεῖς κακίαι, ἡ δυσίεστος δόξα ἡ ἀκοσμος κερδοσκοπία, καὶ τὰ ἡδέα τοῦ σώματος ἔργα, εἶσι τὰ τοῦ ἀποστόλου καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονῶντες καὶ ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία.

(γ) Ἡμεῖς δόσεις ἀγαθῇ, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαίνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν πνεύματων. Ἰακώβ. 1, 17.

(δ) Καὶ συσκοτίζω τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, ἥλιον ἐν νεφέλῃ καλύψω, καὶ ἡ σελήνη οὐ μὴ φάνη τὸ φῶς αὐτῆς καὶ πάντα τὰ φαίνοντα ὥς ἐν τῷ οὐρανῷ συσκοτάσουσιν ἐπὶ σέ. — Ἰακώβ. 32, 7, 8. — Καὶ ἐνδύσω τὸν οὐρανὸν σκότος καὶ θήσω ὡς σάκκον τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ. Ἠσαΐα, 50, 3.

(ε) Πρὸλ. ὅσα εἶπον ἐν στίχ. 9 καὶ 10.

(ς) Ἀπειροσύνη — ἄνοια, ἡ πηγὴ ὡς εἶδομεν ἦδη παντὸς κακοῦ. Πρὸλ. Σολομ. παροιμ. 3, 13. ἐξ. Μανάριος ἄνθρωπος δε εὖρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὡς ἴδε φρόντισιν... ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσῃς σου. — Σοφ. Σολομ. 3, 11. Σοφίαν γὰρ καὶ παιδίαν ὁ ἐξουθενῶν τελαίπυρος καὶ κενὴ ἡ ἐλπίς αὐτῶν, καὶ οἱ κόποι ἀνόνητοι καὶ ἀχρηστα τὰ ἔργα αὐτῶν. — Ἡμεῖς κλαύσαν ἐπὶ νεκρῷ ὅτι ἀνιστάσθαι τοῦ γὰρ μωροῦ ὑπὲρ θάνατον ζωὴ πονηρά. Πένθος νεκροῦ ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ μωροῦ δὲ καὶ ἀσεβοῦς πᾶσαι αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς αὐτῶν.

(ζ) Γνώμη — νοῦς, σοφία, ἀνάλογος τῷ λόγῳ. ὧν ἔμνεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος... Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ οὐδὲ ἓν ἔγινον. Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Ἰωάνν. 1, 2, 3, 4.

(η) Δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πᾶρεδρον σοφίαν... καὶ γὰρ τις ἡ τέλειος ἐν οἷσις ἀνθρώπων, τῆς ἀπὸ σου σοφίας ἀποουσης εἰς οὐδὲν λογισθήσεται... ἐξαπέσταλλον αὐτὴν ἐξ ἀγίων οὐρανῶν, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου πέμψον αὐτὴν ἵνα συμπαροῦσά μοι κοπιᾷ. κλ. Σοφ. Σολομ. 9, 4, 6, 10.

(θ) Ἐάν ἐγὼ δοξάζω ἑμυαυτὸν, ἡ δόξα μου οὐδὲν ἐστίν· ἔστιν ὁ πατήρ μου ὁ δοξάζων με. Ἰωάνν. 8, 54. Ἐάν τις ἐμοὶ διακονῇ τιλήσει αὐτὸν ὁ πατήρ. Ἰωάνν. 12, 26. Ἠγάπησαν γὰρ τὴν

Ἑμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηγεῖς ὡς ἐπέοικε
Θνητὸν ἐόντα! Ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι
μεῖζον

Οὔτε θνητοῖς ἢ κοινὸν αἰὲ νόμον ἐν δίκῃ ὑμεῖν (α).

Ὁ ἥλιος ἔδυνεν ἤδη καὶ ἡμεῖς ἐτι εἴμεθα ἀναμέσον τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς (β). Ἀλλ' ὅποια κραυγὴ σπαράσσει αἰφνης τὴν ἀκοὴν ἡμῶν, πλήρη ἐστὶ οὖσαν τῆς ἱερᾶς ἐλληνικῆς μούσης! Ἡ ἀγρία τοῦ Μουζαῖαν πρὸς τὸν Μωάμεθ προσφωνήσις!... ὅπου ποτὲ πρὸς τὸν Πανελλήνιον Δία Κλειάνθειοι ἀναπέμποντο ὕμνοι, ἄκρα τῆς ὑψίστης φιλοσοφίας πορίσματα!...

Φύγωμεν, ἑταῖροι, ὅσον τάχιον ἀπὸ τοῦ ἀποτροπείου τοῦτου θεάματος· καταβῶμεν εἰς τὴν ἐλευθέραν θάλασσαν ἡμῶν, ἐφ' ἧς δὲν δύναται ἡ Ἀσιανὴ βαρβαρότης νὰ στήσῃ τὴν δεσποτείαν της.

Χωρῶμεν νῦν πάντες ἀολλεῖς
Νύμφαις ἀλίσιαισιν ἐπενεχόμενοι,
νόστον σωτήρας ἱκέσθαι. (γ)

ΠΕΡΙ ΚΙΝΑΣ.

—ooo—

Πολλάκις πολλὰ ἐγράψαμεν καὶ εἰκόνας οὐκ ὀλίγας ἐδημοσιεύσαμεν περὶ Κίνας· διότι τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο κράτος οὐ μόνον ἀπέραντον εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα αὐτοῦ διαφέρουσιν εἰς ἄκρον τῶν ἡμετέρων.

Οἱ γράψαντες περὶ Κίνας εἶπον πάντοτε ὅτι τοσοῦτον μέγας εἶναι ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἐκείνης, ὥστε δι' ἑλλειψιν γῆς, μυριάδες ἀνθρώπων ἀναγκάζονται νὰ κατοικῶσιν ἐπὶ πλοίων εἰς τοὺς ποταμούς καὶ τὰ παράλια. Κατασκευάζουσι δὲ τὰ πλοῖα ταῦτα ἐστεγασμένα, ὥστε νὰ ἔχωσι μορφήν καλύβης, ὡς φαίνεται εἰς τὴν περὶ τὴν Κίνα εἰκόνα.

Μέχρις ἐσχάτων ἐπιστεύετο, πολλοὶ δὲ καὶ νῦν ἐτι πιστεύουσιν, ὅτι οἱ Σῖναι, μὴ ἔχοντες πῶς νὰ διατηρήσωσι τὰ τέκνα αὐτῶν, τὰ πνίγνουν ὀρίπτοντες εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τοὺς ποταμούς, καὶ μάλιστα τὰ κοράσια. Ἀλλὰ νέοι περιγρηταί, διατρίβοντες ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν Κίναν, βεβαιοῦσιν ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι ἀληθῆ, καὶ ὅτι ἐξ ἐναντίας οἱ Κί-

δοξαν τῶν ἀνθρώπων μάλλον, ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ Ἰωάνν. 12, 43.

(α) Εἶπε δὲ ἀνθρώπων. Ἰδοὺ ἡ θεοσέβεια ἐστὶ σοφία τοῦ δὲ ἀπέχεσθαι ἀπὸ κακῶν ἐστὶν ἐπιστήμη. Ἰωβ. 28, 28 Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου. Σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιῶσιν αὐτόν· ἡ ἀφ᾽ ἧς αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. ψαλμ. 110, 16. — Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνῶντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Ἰωάνν. 4, 24.

(β) Ὅτι ὁ ναὸς αὗτος ἦν τοῦ Διὸς, οὐδὲν ἱστορικὸν διδόμενον ἔχομεν, ἀλλ' ἐπίσης οὐδεμία τοῦ ἐναντίου ὑπάχει ἀπόδειξις. Ἀρεσκόμεθα δὲ μάλλον ν' ἀποκαλῶμεν αὐτόν ναόν τοῦ Διὸς, διὰ τὸν Κλειάνθειον ὕμνον.

(γ) Σοφοκλ. Φιλοκτ. στίχ. 1469. ἐξ.

νέζοι, ἔχοντες, ὡς γνωστὸν ἦθ' ἡπιώτατα, εἶναι φιλόστοργοι, καὶ ὅτι περιποιῶνται τὰ τέκνα αὐτῶν.

Ἡ δευτέρα εἰκὼν παριστᾷ πύλιν φρουρίου κειμένου παρὰ τὴν θάλασσαν· ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν Κινέζων εἶναι πάντα διάφορος τῆς ἡμετέρας. Καὶ ἀγνοοῦμεν μὲν ἂν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων διατηρῶνται οἱ κανόνες τῆς τέχνης, βέβαιον ὅμως ὅτι καὶ εἰς αἵ, καὶ σκηνώματα, καὶ πύργοι, καὶ ναοί, κτλ. κατασκευάζονται μετὰ πολλῆς κομψότητος.

ἄλλοι Καλύμνας. Καὶ ὁ μὲν Ὅμηρος ἐν τῷ βιβλίῳ Β'. τῆς Ἰλιάδος ἀναφέρει τὰ Νήσους τε Καλύδνας (1) κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν· ἐξ οὗ προκύπτει διαφορὶα, ἂν ὁ Ὅμηρος ἐννοῇ μίαν μόνην νῆσον, τὴν Κάλυμνον, ἢ πολλὰς, ἢ δύο μόνον Λέρον καὶ Κάλυμνον. Ἀλλ' ἡμεῖς, ἀκολουθοῦντες τὸν Σπράδωνα καὶ Εὐστάθιον, δὲν παραδεχόμεθα τὴν γνώμην, τοῦ ὅτι ἐννοεῖ μίαν μόνην νῆσον ὁ Ὅμηρος ὑπὸ τὸν πληθ. ἀριθμὸν· διότι πιθανώτερον Καλύδναι ἐκαλοῦντο πᾶσαι αἱ νῆσοι αἱ περὶ τὴν Κάλυμνον, οἵαι ἦσαν ἡ Λέρος, ἡ Φέριμος, ἡ Τέλενδος κ. λ. π., ἐκ τῆς κυριωτέρας αὐτῶν καὶ μείζονος, τῆς ἰδίως καλουμένης Κα-

Πύλη φρουρίου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΑΛΥΜΝΟΥ.

—οοο—

Ἀξιότιμε καὶ ἐλλόγιμε Κύριε !

Ἐπειδὴ καὶ πέμπω ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν δίστιχα τινὰ ἄσματα τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος μου Καλύμνου, ἀδόμενα ἢ ἐν γάμοις καὶ εὐθυμίαις, ἢ ἐν ἐρωτικοῖς κώμοις, καὶ εἰς ὧν τὴν συλλογὴν ἐνασχολοῦμαι ἤδη, διότι καὶ ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἡ δημοτικὴ ποίησις δεικνύει τὸ ὑψηλὸν τῆς φαντασίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀναγκαῖον ἐνόμισα σὺν τούτοις νὰ προταξῶ σύντομον ἱστορικὴν καὶ γεωγραφικὴν περιγραφὴν τῆς νήσου ταύτης (διότι πολλοὶ ἀγνοοῦσι καὶ ποῦ κεῖται), πιστεύοντες, ὅτι, ὡς ἐγχώριοι, θέλομεν ἐφίχθ' ἡμᾶς τῆς ἀληθείας, ἢ οἱ ξένοι περιηγηταί, οἵτινες πολλάκις ἐξ ἀγνοίας εἰς μυρία περιπίπτουσι λάθη.

Ἡ νῆσος Κάλυμνος, μία οὖσα τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ Σποράδων, κεῖται Β. Α. τῆς Κῶ, καὶ Ν. Α. τῆς Λέρου. Περὶ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις διαφιλονεικοῦσι πολλοὶ συγγραφεῖς, ἄλλοι μὲν καλοῦντες αὐτὴν Καλύδναν, ἄλλοι δὲ Καλύδνας, καὶ

λύδνης, λαβοῦσαι τὸ ὄνομα· μετέπειτα δὲ ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα Κάλυμνος.

Ἡ νῆσος αὕτη κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαιστάτους χρόνους κατεκείτο ὑπὸ Καρῶν, οἵτινες ἦσαν ὁ κύριος τότε πληθυσμὸς τῶν νήσων, καὶ οὗς ἐξήλασε τὸ πρῶτον ὁ θαλασσοκράτωρ Μίνως (2). Εἵτα δὲ κατὰ Διόδωρον τὸν Σικελιώτην Θετταλὸς ὁ τοῦ Ἡρακλείους κατεκτήσατο οὐ μόνον τὴν Κάλυμνον, ἀλλὰ καὶ τὴν Νίσυρον, ἐξώσας τοὺς Κάρας· μετ' οὐ πολὺ δὲ, καταστραφείσης τῆς Τροίας καὶ τῶν Ἑλλήνων οἰκαδὲ ἐπανερχομένων, καὶ ἕτερος πληθυσμὸς προσετέθη· διότι κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφεῖ « τέσσαρες τῶν Ἀγαμέμνονος νηῶν ἐξέπεσαν περὶ τὴν Καλύδναν, καὶ οἱ ἐν αὐταῖς καταμιγνέτες τοῖς ἐγχωρίοις κατόκησαν » (3).

(1) « Οἱ δ' ἄρα Νίσυρον τ' εἶχον, Κρίπαθον τε Κῶπον τε
καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας, »

(Ἰλ. Β' στ. 676).

Τὸ χωρίον τοῦτο, ἵνα ἀποδείξωσι τινες, ὅτι ὑπὸ τῶς Καλύδνας ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ μίαν μόνον νῆσον πληθυντικῶς, ὡς τὸ Θήδας, Ἀθήνας, ἐξελάμβανον ὑπερβατικῶς. « Οἱ δ' ἄρα νήσους Νίσυρον τ' εἶχον—Καλύδνας τε. » Ἀλλὰ τ. ὅτο εἶναι βεβαιωμένον καὶ ἐπομένως ἀπαραδέκτον.

(2) Σπράδ. β. 10 σ. 489. (3) Θουκυδ. β. Α' § 8'.